

## Arrest

nr. 179 175 van 12 december 2016  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam, en dat X en X, handelend als wettelijke vertegenwoordigers van X, op 16 augustus 2016 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 september 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die loco advocaten B. DAYEZ en P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De aanwezigheid in het Rijk van eerste verzoeker, die gebruik maakte van een valse naam, werd op 18 maart 2010 vastgesteld toen hij door de politiediensten werd aangetroffen bij een gecoördineerde actie wegens drugoverlast. Eerste verzoeker werd dezelfde dag onder bevel tot aanhouding geplaatst.

1.2. Op 29 juni 2010 werd aan eerste verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

1.3. Eerste verzoeker werd op 13 april 2011 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van zestien maanden en een geldboete.

1.4. Aan eerste verzoeker werd op 13 april 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

1.5. Op 20 juni 2011 werd aan eerste verzoeker nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

1.6. Op 27 juni 2011 werd aan eerste verzoeker opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

1.7. Eerste verzoeker en H.M., een vrouw met de Belgische nationaliteit, legden op 18 april 2014 een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de gemachtigde van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen. De registratie van deze verklaring werd geweigerd.

1.8. Op 27 juni 2014 werd aan eerste verzoeker wederom een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

1.9. Verzoeker erkende op 11 december 2015 het vaderschap van het op dat ogenblik nog ongebooren kind van H.M.

1.10. Eerste verzoeker diende op 14 januari 2016, in functie van zijn Belgisch kind, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 13 juli 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die eerste verzoeker op 14 juli 2016 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.01.2016 werd ingediend door:*

*Naam: [A.]*

*Voorna(a)m(en): [M.]*

*Nationaliteit: Marokko*

*[...]*

*om de volgende reden geweigerd:*

*Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van de burger van de Unie.*

*Artikel 43, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: 'De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf weigeren: (...) 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.'*

*Betrokkene diende een aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind zijnde [A.Y.].*

*Betrokkene heeft een alias, zijnde '[R.J.]'. Dit werd aangetoond via de vergelijking van vingerafdrukken d.d. 11.08.2014. Betrokkene werd onder deze alias door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen*

veroordeeld voor volgende feiten: Op 02.03.2011 (vonnis nummer 1272) werd betrokkene veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 18 maanden en tot een geldboete van 1.000 euro (vermeerderd met 45 decimes = 5.500 euro). Betrokkene heeft toen verzet aangetekend tegen dit vonnis d.d. 26.03.2011. Het verzet werd ontvankelijk verklaard en er werd een nieuw vonnis uitgesproken met nummer 2359 op 13.04.2011. Betrokkene werd toen veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 16 maanden en tot een geldboete van 1.000 euro (vermeerderd met 45 decimes = 5.500 euro).

Deze veroordeling was naar aanleiding van inbreuken op de drugswetgeving. De feiten werden volgens bovenvermelde vonnissen voldoende bewezen door de resultaten van het strafrechtelijk onderzoek, waaronder de vaststellingen van de verbalisanten die een verdachte transactie opmerkten waarbij betrokkene betrokken was, het aantreffen van een aanzienlijke hoeveelheid drugs in het bezit van betrokkene, belastende verklaringen van verschillende kopers en de resultaten van een telefonieonderzoek. Betrokkene gaf verder ook toe in zijn verklaringen tijdens het strafrechtelijk onderzoek drugs te verkopen in opdracht van een derde. De feiten werden ter zitting niet betwist.

Uit de aard en de ernst van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Er dient namelijk opgemerkt te worden dat 'georganiseerde drugshandel een diffuse vorm is van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. 'Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer).

Vandaar dat overeenkomstig artikel 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Overeenkomstig dit artikel dient de minister of zijn gemachtigde dan rekening te houden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Gezien de reeds eerder vermelde overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van dewelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 d.d. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Betrokkene had toentertijd rekening moeten houden, in zijn toestand van precair verblijf, wat de mogelijke consequenties zouden kunnen zijn van zijn daden, en de gevolgen die dit zou kunnen hebben op zijn toekomstig gezinsleven. Het getuigt ook van weinig verantwoordelijkheid om, rekening houdend met de reeds vermelde feiten, een kind te verwekken wetende dat zijn crimineel gedrag van enkele jaren geleden niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het staat het gezin bovendien vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de Belgische minderjarige in België verblijft met zijn moeder en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Betrokkene kan immers contact onderhouden met zijn kind via de huidige moderne communicatiemogelijkheden, alsook kan de Belgische referentiepersoon begeleidt worden om zo op bezoek te gaan bij zijn vader. Dit zijn slechts enkele mogelijkheden die aangewend kunnen worden om de gezinsband te onderhouden.

Wat betreft de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, kunnen we stellen dat het administratieve dossier geen elementen bevat die een terugkeer naar het land van oorsprong in de weg zou kunnen staan.

*Gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de wet van 15.12.1980, wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.*

*De voorwaarden voorzien in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 werden niet nagekeken. Deze beslissing belet Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag deze voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse indien zij dit nodig acht.*

*Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel een schending aan van de artikelen 43, 45/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij betogen tevens dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

*“En ce que :*

*Aux termes de l'acte attaqué, le comportement du requérant constitue « une menace actuelle, réelle et suffisamment grave pour l'ordre public », ce qui justifie une décision de refus de séjour.*

*Alors que :*

*L'article 43 de la loi du 15 décembre 1980 dispose que :*

*« Le ministre ou son délégué peut refuser l'entrée et le séjour : (...)  
2° pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique. (...) »*

*L'article 45/1, §2 de la loi précise que:*

*« Les raisons d'ordre public et de sécurité nationale visées aux articles 43 et 45 doivent respecter le principe de proportionnalité et être fondées exclusivement sur le comportement personnel du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille. L'existence de condamnations pénales antérieures ne peut à elle seule motiver de telles mesures.*

*Le comportement de la personne concernée doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent être retenues. (...) ».*

*La partie adverse considère que le requérant constitue une telle menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Dans la décision entreprise, elle retient d'une part que le requérant n'a pas contesté les faits qui lui étaient reprochés et qu'il a reconnu avoir vendu des stupéfiants pour le compte d'un tiers en mars 2010, et, d'autre part, que le commerce organisé de stupéfiants est une forme diffuse de criminalité qui entre dans le concept de « raisons sérieuses d'ordre public ou de sécurité nationale », citant la décision-cadre 2004/757 du Conseil du 25 octobre 2004 et l'arrêt C-145/09 de la Cour de Justice,*

*Force est d'emblée de constater que ces dernières justifications ne sont pas « directement liées au cas individuel concerné » et « tiennent à des raisons de prévention générale » qui ne peuvent, selon l'article 45/1 in fine de la loi, être retenues pour conclure à la dangerosité réelle et actuelle du requérant.*

*Le fait que le requérant ait été condamné par le Tribunal correctionnel d'Anvers dans le cadre de la loi concernant le trafic de stupéfiants ne permet pas non plus de conclure à la dangerosité réelle et actuelle du requérant. La Cour européenne des droits de l'Homme a d'ailleurs qualifié de spéculatif l'argument selon lequel une condamnation d'un étranger à 42 mois de prison pour trafic de stupéfiants « laisse croire que celui-ci constituera à l'avenir un danger pour l'ordre et la sûreté publics » (Udeh, §49).*

*Afin d'examiner cette dangerosité, la Cour a notamment dégagé les critères suivants : « la nature et la gravité de l'infraction commise par le requérant », « le laps de temps qui s'est écoulé depuis l'infraction, et la conduite du requérant pendant cette période » (Udeh, § 45).*

*Le requérant a été condamné en 2011 pour des faits commis en mars 2010, soit il y a plus de 6 ans. Le Tribunal correctionnel d'Anvers a retenu, dans sa motivation du jugement du 13 avril 2011, que :*

*« L'accusé dit à l'audience que, depuis qu'il a été remis en liberté durant l'enquête pénale, il n'a plus été impliqué dans des faits de stupéfiants. Il n'a pas l'intention de commettre de nouveaux faits.*

*L'accusé doit recevoir un signal fort pour s'attarder sur le sérieux des faits et pour l'inciter à d'abstenir de nouveaux faits à l'avenir.*

*Lors de la détermination de la sanction, il est tenu compte du sérieux et de l'ampleur des faits, ainsi qu'avec l'absence d'antécédents pénaux de l'accusé en Belgique »*

*(traduction libre).*

*Le requérant a pris la pleine mesure de l'avertissement du Tribunal correctionnel. La condamnation du 13 avril 2011 est effectivement restée isolée, et le requérant a été remis en liberté le 27 juillet 2011, comptabilisant à peine 6 mois de détention.*

*Il ressort de ce qui précède que la partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation en affirmant que le premier requérant constitue une « menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société », alors que l'analyse des critères dégagés par la Cour européenne des droits de l'Homme menait à la conclusion inverse.*

*A tout le moins a-t-elle violé les dispositions et principes visés au moyen, en ce qu'elle a fondé sa décision sur la seule condamnation du requérant, sans considération pour les circonstances particulières retenues par le Tribunal correctionnel (coopération à la dénonciation des faits, absence d'antécédents pénaux et volonté d'amendement), et découlant des faits compilés dans le dossier administratif (détention totale d'environ 6 mois – pour une condamnation de 16 mois -, absence de récidive et vie privée et familiale avec des ressortissants de nationalité belge depuis plusieurs années).*

*La décision entreprise, reposant sur le postulat erroné, ou à tout le moins insuffisamment motivée, doit être annulée. ”*

2.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan deze beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wettelijke en reglementaire bepalingen, immers vastgesteld dat eerste verzoekers aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet kan worden ingewilligd omdat uit zijn gedrag blijkt dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Hierbij wordt verduidelijkt dat eerste verzoeker omwille van inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen werd veroordeeld en dat uit de aard en de ernst van de door hem gepleegde feiten een persoonlijk gedrag blijkt waaruit kan worden afgeleid dat hij een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verweerder heeft de door eerste verzoeker gepleegde feiten kort weergegeven en geduid dat georganiseerde handel in verdovende middelen een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de

veiligheid van de lidstaten. Daarnaast heeft verweerder uiteengezet dat hij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet heeft genomen op grond van de vaststelling dat eerste verzoekers legaal verblijf in België is verstreken. Verweerder heeft tevens het feit dat eerste verzoeker zich bewust diende te zijn van zijn precare verblijfssituatie benadrukt en heeft aangegeven waarom hij van oordeel is dat het niet toekennen van een verblijfstitel aan eerste verzoeker en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geen schending inhouden van artikel 8 van het EVRM. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om met kennis van zaken hun rechtsmiddelen aan te wenden.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. In de mate dat verzoekers de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden inhoudelijk in vraag stellen en voorhouden dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de artikelen 43 en 45/1 van de Vreemdelingenwet. Voormelde bepalingen laten verweerder toe om het familielid van een burger van de Europese Unie het verblijf te weigeren indien dit familielid een gedrag vertoont dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoekers stellen dat verweerder, in strijd met de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 45/1, § 2, derde lid geen motivering heeft voorzien die verband houdt met het individuele geval en er slechts algemene preventieve redenen worden aangevoerd om te besluiten dat eerste verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Hun betoog mist evenwel feitelijke grondslag. Verweerder heeft namelijk uiteengezet dat het bewezen is dat eerste verzoeker in het bezit was van een aanzienlijke hoeveelheid verdovende middelen en dat hij zich schuldig maakte aan de verkoop van drugs voor een derde. Verweerder heeft verder gesteld dat uit de aard en de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten blijkt dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, aangezien de georganiseerde en illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Hieruit blijkt dat verweerder de handelingen die eerste verzoeker stelde – met name het bezit en de verkoop van een aanzienlijke hoeveelheid verdovende middelen binnen een georganiseerd systeem – in aanmerking nam en oordeelde dat uit het feit dat hij deze strafbare feiten pleegde blijkt dat hij er niet voor terugschrikt om handelingen te stellen die een bedreiging vormen voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie. Verweerder heeft derhalve de gedragingen die eerste verzoeker in het verleden stelde in aanmerking genomen en het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat indien een vreemdeling er in het verleden niet voor terugschrok handelingen te stellen die de gezondheid en de veiligheid van andere burgers in het gedrang brachten te oordelen dat hij ook in de toekomst – en dus actueel – kan worden beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. Verweerder heeft de vaststelling dat eerste verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde ook geenszins louter afgeleid uit het feit dat verzoeker in het verleden een veroordeling opliep, doch is uitgegaan van de precieze handelingen die verzoeker stelde en heeft erop gewezen dat deze handelingen niet meer ter discussie staan gezien de resultaten van het strafrechtelijk onderzoek dat werd gevoerd. De vaststelling dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in een individueel geval oordeelde dat het loutere feit dat een bepaalde vreemdeling werd veroordeeld tot een gevangenisstraf wegens handel in verdovende middelen op zich geen aanleiding geeft tot het besluit dat deze vreemdeling ook in de toekomst een gevaar vormt voor de openbare orde doet aan het voorgaande geen afbreuk. De Raad dient er daarenboven op te wijzen dat de feiten die aanleiding gaven tot het arrest waarnaar verzoeker verwijst geenszins vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. Er kan hierbij onder meer op worden gewezen dat eerste verzoeker strafbare feiten over een bepaalde periode pleegde en het niet ging om een eenmalig bezit of een eenmalige invoer van verdovende middelen. Tevens moet ook worden opgemerkt dat eerste verzoekers gedrag nadat hij werd vrijgesteld uit de gevangenis geenszins onberispelijk was. Eerste verzoeker weigerde namelijk nadat hij werd vrijgesteld om gevolg te geven aan het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten en maakte zich door illegaal in het Rijk te blijven schuldig aan een voortgezet misdrijf (cf. artikel 75 van de Vreemdelingenwet). Er is daarenboven ook rechtspraak van het EHRM waarin begrip wordt getoond voor een streng optreden van de bevoegde overheden in zaken waarbij een vreemdeling zich schuldig maakte aan inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen (cf. EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, § 80). Het feit dat eerste verzoeker slechts eenmaal werd veroordeeld, dat deze veroordeling betrekking had op feiten die hij in 2010 pleegde en de

vaststelling dat hij “*maar*” zes maanden in de gevangenis werd opgesloten voor de inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen impliceert niet dat verweerder onterecht oordeelde dat hij ernstige feiten pleegde – wat ook in het vonnis van 13 april 2011 werd benadrukt – en dat uit de aard en de ernst van deze feiten blijkt dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 43 en 45/1 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.1.2.4. Verzoekers leggen in hun eerste middel niet uit op welke manier de bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM schenden, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk is.

Het eerste middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 43, 45/1 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie (hierna: het Handvest van de grondrechten).

Hun betoog luidt als volgt:

*“En ce que :*

*La décision entreprise affirme que la vie privée et familiale du requérant est par principe subordonnée au respect de l'ordre public.*

*Alors que :*

*L'article 43 de la loi du 15 décembre 1980, transposant en droit belge l'article 27 de la directive 2004/38, prévoit que lorsque la partie adverse envisage de prendre une décision de refus de séjour, elle « tient compte de la durée du séjour de l'intéressé dans le Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine ».*

*Ces raisons d'ordre public « doivent respecter le principe de proportionnalité » (article 45/1, §2 de la loi).*

*Première branche*

*Le rappel de l'article 43 de la loi est suivi, dans la décision entreprise, d'un paragraphe relatif à la vie familiale du requérant.*

*La partie adverse part d'emblée du postulat que les intérêts privés et familiaux du requérant sont subordonnés à la préservation de l'ordre public, se référant à l'arrêt de Votre Conseil n°49.830 du 22 avril 2010. Elle fait de la sorte l'impasse sur le contrôle de proportionnalité prescrit tant par l'article 45/1 de la loi du 15 décembre 1980 que par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme, et le principe de proportionnalité en tant que principe général du droit de l'Union et principe attaché au principe belge de bonne administration.*

*Votre Conseil, dans un arrêt n°159.789 du 13 janvier 2016 a sanctionné une telle motivation, rappelant que la constatation de l'existence d'une menace pour l'ordre public (contestée in casu) doit être mise en balance avec les intérêts concrets et individuels du requérant.*

*Un tel examen de proportionnalité est absent de la décision entreprise. Le fait que la partie adverse s'érige en juge des choix privés et familiaux du requérant qui se serait montré irresponsable en devenant père (alors que son comportement est irréprochable depuis sa condamnation en 2011), et suggère que la vie familiale puisse se poursuivre à distance grâce aux moyens de communication modernes (de manière tout à fait hypothétique, sans vérifier in concreto si cela est effectivement réalisable) n'enlève rien à la conclusion qui précède. La partie adverse est restée en défaut de prendre en considération les différents intérêts en cause (les intérêts de la société de se protéger des comportements délictueux d'une part, et ceux des requérants d'autre part), afin de pondérer ceux-ci, in concreto, au jour de l'adoption de la décision entreprise.*

#### *Deuxième branche*

*La partie conclut, après les quelques développements relatifs à la vie familiale du requérant, que :*

*« En ce qui concerne la durée du séjour de l'intéressé dans le Royaume, son âge, son état de santé, sa situation économique, son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et l'intensité de ses liens avec son pays d'origine, nous pouvons constater que le dossier administratif ne contient aucun élément qui s'opposerait à un retour dans le pays d'origine » (traduction libre).*

*Une simple énumération des critères visés à l'article 43 ne permet pas de rencontrer le prescrit de cette disposition, lu en combinaison avec l'article 62 de la loi.*

*En effet, le requérant, tout comme Votre Conseil, est dans l'impossibilité de vérifier que ces éléments ont bien été pris en considération (outre la mention de ce paragraphe stéréotypé). Il n'est en outre pas en mesure de comprendre les raisons pour lesquels les différents éléments avancés dans le cadre de ses précédentes demandes de régularisation, dont son très long séjour en Belgique, ne font pas obstacle à son retour dans un pays qu'il a quitté il y a bientôt 10 ans.*

*De manière tout à fait similaire, Votre Conseil a considéré comme prises en violation des articles 42quater, §1er (arrêt n°169 978) et 11, §2 (arrêt n°76 411) de la loi du 15.12.1980 (dispositions qui contiennent une obligation identique de prise en compte des éléments précités) des décisions mettant fin au droit de séjour dont la motivation ne contenait pas d'allusion à la durée du séjour.*

*La décision entreprise, qui viole les articles 43 et 62 de la loi du 15 décembre 1980, et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 doit par conséquent être annulée. "*

2.2.2.1. In zoverre verzoekers opnieuw de schending aanvoeren van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel en moet worden geduïd dat verweerder duidelijk heeft gemotiveerd dat hij een belangenafweging doorvoerde en heeft uiteengezet waarom hij de persoonlijke belangen van eerste verzoeker ondergeschikt achtte aan de vrijwaring van de openbare orde.

Daarnaast moet erop worden gewezen dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen* in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt ook in het tweede middel niet aangetoond.

2.2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet moet worden gesteld dat een eenvoudige lezing van de motivering van de bestreden beslissingen toelaat vast te stellen dat verweerder rekening heeft gehouden met de verplichtingen die voortvloeien uit deze wetbepaling. Verweerder heeft naar deze verplichtingen verwezen en heeft ook nadere toelichting verstrekt om zijn standpunt te verduidelijken. Wat betreft de duur van eerste verzoekers verblijf heeft hij uiteengezet dat

dit verblijf precair was. Ook de familiale situatie van eerste verzoeker, meer specifiek het feit dat hij een gezin in België vormt met een vrouw met wie hij een kind heeft, werd door verweerder, gezien de uiteenzetting in de bestreden beslissingen, in aanmerking genomen. Er blijkt voorts niet dat eerste verzoeker – die drieëndertig jaar is – dusdanig jong of oud is dat aan zijn leeftijd in casu enige bijzondere aandacht zou dienen te worden besteed. Verzoekers tonen voorts niet ook niet aan welk belang zij hebben bij hun betoog dat verweerder nader had dienen in te gaan op de gezondheidssituatie en de economische situatie en de sociale en culturele integratie in het Rijk van eerste verzoeker. Zij maken immers niet aannemelijk dat eerste verzoeker enig medisch probleem heeft dat onterecht niet bij het nemen van de bestreden beslissingen werd betrokken of dat enig dienstig gegeven omtrent *“zijn economische situatie”* en zijn *“sociale en culturele integratie in het Rijk”* verkeerdelijk over het hoofd werd gezien. Zij stellen enkel dat hij, in het kader van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd, verschillende gegevens aanbracht maar tonen niet aan dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat dit geen elementen zijn *“die een terugkeer naar het land van oorsprong in de weg zouden kunnen staan.”*

De arresten van de Raad waarnaar verzoekers verwijzen – die werden gewezen met betrekking tot beslissingen waarvan de motivering niet afdoende werd geacht – doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Verzoekers menen dat artikel 43 juncto artikel 45/1 van de Vreemdelingenwet werd geschonden omdat verweerder zou zijn uitgegaan van het postulaat dat eerste verzoeker zijn persoonlijke belangen ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad kan in dit verband slechts herhalen dat verweerder duidelijk en op een onderbouwde wijze heeft aangegeven dat hij van oordeel is dat eerste verzoeker een actueel, werkelijk en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde en dat zijn persoonlijke belangen bijgevolg niet opwegen tegen het algemeen belang dat is gediend met een maatregel die erop is gericht de openbare orde te beschermen. Verweerder heeft ook uiteengezet waarom de persoonlijke belangen van verzoeker in casu niet zwaar kunnen doorwegen. Een deugdelijke proportionaliteitstoetsing werd wel degelijk doorgevoerd. De verwijzing naar een arrest van de Raad dat werd uitgesproken in een andere zaak kan aan deze vaststelling niets wijzigen. De feiten die aan de basis lagen van het arrest waarnaar verzoekers verwijzen zijn immers niet dezelfde als deze in voorliggende zaak en arresten van de Raad hebben hoe dan ook geen precedentswaarde.

Een schending van de artikelen 43 en 45/1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.2.3. Gelet op de voorgaande vaststellingen kan, op basis van verzoekers' uiteenzetting in hun tweede middel, ook geen schending van het proportionaliteitsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten worden vastgesteld.

2.2.2.4. Verzoekers zetten in hun tweede middel niet uiteen op welke manier de bestreden beslissingen de artikel 24 van het Handvest van de grondrechten zouden schenden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste duidelijke toelichting, bijgevolg onontvankelijk.

Het tweede middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

2.3.1. Verzoekers voeren in een derde middel de schending aan van de artikelen 43 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het artikel 8 van het EVRM, van de rechten van verdediging en van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en het hoorrecht.

Zij geven de volgende toelichting:

*“En ce que :*

*La décision entreprise conclut que « en ce qui concerne la durée du séjour de l'intéressé dans le Royaume, son âge, son état de santé, sa situation économique, son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et l'intensité de ses liens avec son pays d'origine, nous pouvons constater que le dossier administratif ne contient aucun élément qui s'opposerait à un retour dans le pays d'origine ».*

*Alors que :*

*Première branche*

*Si la partie adverse devait estimer qu'elle n'était pas suffisamment informée pour juger de « la durée du séjour de l'intéressé dans le Royaume, son âge, son état de santé, sa situation économique, son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et l'intensité de ses liens avec son pays d'origine », il lui appartenait alors d'entendre le requérant à ce propos.*

*Ces éléments doivent en effet être pris en considération « lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre une telle décision » (article 43 de la loi).*

*Contrairement à d'autres procédures dont il aurait pu être l'initiateur, le requérant n'est en effet nullement invité, dans le cadre d'une demande de regroupement familial, de faire valoir ces éléments relatifs à son intégration en règle générale.*

*Le droit d'être entendu fait partie intégrante du respect des droits de la défense qui est un principe général du droit de l'Union (Cour de Justice de l'Union européenne, arrêt rendu dans l'affaire C 166/13 en date du 5 novembre 2014).*

*Dans ce même arrêt, la Cour précise le contenu de ce droit d'être entendu :*

*46. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêt M., EU:C:2012:744, point 87 et jurisprudence citée).*

*47 Selon la jurisprudence de la Cour, la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu (voir, en ce sens, arrêt Sopropé, EU:C:2008:746, point 49).*

*48 Ledit droit implique également que l'administration prête toute l'attention requise aux observations ainsi soumises par l'intéressé en examinant, avec soin et impartialité, tous les éléments pertinents du cas d'espèce et en motivant sa décision de façon circonstanciée (voir arrêts Technische Universität München, C 269/90, EU:C:1991:438, point 14, et Sopropé, EU:C:2008:746, point 50), l'obligation de motiver une décision de façon suffisamment spécifique et concrète pour permettre à l'intéressé de comprendre les raisons du refus qui est opposé à sa demande constituant ainsi le corollaire du principe du respect des droits de la défense (arrêt M., EU:C:2012:744, point 88).*

*49 Conformément à la jurisprudence de la Cour, le respect du droit d'être entendu s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir arrêts Sopropé, EU:C:2008:746, point 38; M., EU:C:2012:744, point 86, ainsi que G. et R., EU:C:2013:533, point 32).*

*50 L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union (arrêt G. et R., EU:C:2013:533, point 35).*

*Ce principe général de droit européen est applicable en l'espèce dès lors que les trois conditions cumulatives posées par la Cour de Justice de l'Union européenne sont réunies ;*

*1. Premièrement, la décision entreprise fait incontestablement grief.*

*Le requérant se voit intimer l'ordre de quitter le territoire alors même qu'il a développé en Belgique sa vie privée et familiale depuis près de 10 ans. Sa compagne et son fils, tous deux nés en Belgique et de nationalité belge, séjournent également dans le royaume. Madame [M.] travaille en outre à temps plein à Anvers, et subvient de la sorte aux besoins de sa famille.*

*2. Deuxièmement, la décision entreprise constitue la mise en oeuvre de droit européen, et plus précisément des directives 2004/38 (regroupement familial) et 2008/115 (décision de retour).*

3. Troisièmement, le respect de ce droit d'être entendu aurait pu entraîner des décisions différentes.

*La partie adverse estime en effet que la vie familiale pourrait se poursuivre à l'étranger, ou, à défaut, que les contacts familiaux pourraient être maintenus de manière virtuelle, ponctués d'éventuelles visites au Maroc.*

*Si le requérant s'était vu offrir la possibilité d'être entendu quant aux éléments de nature à empêcher l'adoption de la décision entreprise, il aurait éclairé la partie adverse quant à l'absence de menace pour l'ordre public, et quant à sa vie privée et familiale développée en Belgique. Il aurait en outre expliqué que sa compagne travaille à temps plein à Anvers et subvient aux besoins de la famille, de sorte qu'il lui est impossible de quitter le territoire belge sous peine de perdre la seule sécurité financière du ménage. Le couple est enfin totalement déraciné du Maroc, depuis de nombreuses années (le premier requérant a quitté le Maroc il y a dix ans, alors que sa compagne et leur fils n'y ont jamais vécu, étant tous deux nés en Belgique), et ne dispose d'aucun tissu social sur place, ce qui contraste fortement avec leurs expériences en Belgique. Ces informations étaient à l'évidence de nature à influencer sur l'opportunité d'adopter la décision entreprise.*

*La décision querellée a été adoptée sans que le requérant n'ait eu la possibilité de faire connaître son point de vue, « de manière utile et effective » (CJUE, arrêt précité, point 46) et, en conséquence, sans que la partie adverse « (ne) prête toute l'attention requise aux observations ainsi soumises par l'intéressé en examinant, avec soin et impartialité, tous les éléments pertinents du cas d'espèce et en motivant sa décision de façon circonstanciée » (point 48).*

*Elle est dès lors prise en violation du principe général européen du respect des droits de la défense, et en particulier du droit à être entendu.*

*Deuxième branche*

*Le droit d'être entendu est également garanti en droit belge par le principe de bonne administration. Ce droit s'impose même en l'absence de texte légal le prévoyant.*

*Il ne fait aucun doute qu'en l'espèce, les décisions entreprises constituent des mesure qui affectent gravement les intérêts du requérant (v. 1ère branche).*

*Le requérant devait par conséquent être entendu avant l'adoption des décisions entreprises, pour lui permettre de faire valoir de manière utile et effective les éléments susceptibles de faire obstacle à l'adoption de la décision entreprise.*

*Prise sans que le requérant n'ait été entendu, la décision entreprise viole les principes de bonne administration.*

2.3.2.1. In het eerste en tweede onderdeel van hun derde middel voeren verzoekers in essentie een schending aan van de rechten van verdediging en het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht en als beginsel van behoorlijk bestuur volgens het Belgische recht.

In casu kunnen verzoekers evenwel niet voorhouden dat eerste verzoeker niet de kans kreeg om zijn situatie nader toe te lichten aan verweerder of dat hem niet de kans werd gegeven om inlichtingen of stukken die hij nuttig achtte aan verweerder mee te delen alvorens deze overging tot het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Ingevolge zijn verblijfsaanvraag werd hem immers de mogelijkheid geboden om de argumenten en documenten die hij dienstig achtte ter staving van zijn standpunt dat hij een recht op verblijf kon laten gelden aan verweerder mee te delen.

Verzoeker maakt daarenboven zelfs niet aannemelijk dat hij aanvullende dienstige informatie kon verstrekken die verweerder er kon van weerhouden vast te stellen dat hij geen recht op verblijf van meer dan drie maanden kon laten gelden. Hij haalt immers enkel zijn standpunt dat hij geen gevaar voor de openbare orde vormt, een verwijzing naar zijn familieleven en het gegeven dat hij reeds tien jaar niet meer in zijn land van herkomst is geweest aan. Uit de bestreden beslissingen blijkt echter dat verweerder op de hoogte was van deze gegevens en er rekening mee heeft gehouden. Waar nog wordt gesteld dat eerste verzoekers echtgenote, anders dan in de bestreden beslissing wordt gesuggereerd

niet mee kan naar diens land van herkomst omdat zij in België voltijds werkt, wijst de Raad er op dat een samenleven in Marokko slechts één van de manieren is die verweerder heeft opgesomd om hun gezinsleven verder te beleven. Verzoekers tonen dan ook niet aan dat zij enig belang hebben bij het aanvoeren van de hoorplicht als Europees en nationaal algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

2.3.2.2. Gelet op voorgaande vaststellingen kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd in hun bewering dat de rechten van verdediging werden geschonden.

2.3.2.3. Wat betreft de schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht kan het volstaan te verwijzen naar wat hierover bij de bespreking van het eerste middel werd gesteld.

2.3.2.4. Verzoekers' beschouwingen laten tevens niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.2.5. Ook in hun derde middel tonen verzoekers niet aan op welke manier de bestreden beslissingen de bepalingen van artikel 8 van het EVRM schenden, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het derde middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

2.4.1. In een vierde middel voeren verzoekers de schending aan van het artikel 3, eerste lid van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van het artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten en van artikel 8 van het EVRM.

Zij stellen het volgende:

*“En ce que :*

*La décision entreprise comporte un ordre de quitter le territoire, qui impose au premier requérant de quitter le territoire national de son fils et de sa compagne.*

*Alors que :*

*Le droit (de l'enfant) à ce que son intérêt supérieur « soit pris en considération de manière primordiale » est consacré par l'article 22bis de la Constitution.*

*L'article 3, §1er de la Convention relative aux droits de l'enfant dispose que « Dans toutes les décisions qui concernent les enfants, qu'elles soient le fait (...), des autorités administratives ou des organes législatifs, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale ».*

*La Cour de Justice des Communautés européennes considère par ailleurs que la Convention relative aux droits de l'enfant « figure au nombre des instruments internationaux concernant la protection des droits de l'homme dont elle tient compte pour l'application des principes généraux du droit communautaire ».*

*Enfin, l'article 24 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne expose que « dans tous les actes relatifs aux enfants, qu'ils soient accomplis par des autorités publiques ou des institutions privées, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale. ». Cette disposition, qui fait écho à l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme et complète l'article 7 de la Charte, est applicable en l'espèce dès lors qu'en adoptant l'acte attaqué, la partie adverse a mis en oeuvre le droit de l'Union (plus particulièrement la Directive 2004/38/CE) et qu'en vertu de l'article 51, § 1er, de la Charte, les dispositions de celle-ci s'adressent aux États membres lorsqu'ils mettent en oeuvre le droit de l'UE, Parlement c/ Conseil, affaire C-540/03, § 37, <http://curia.europa.eu/14> l'Union (la CJUE l'a rappelé dans un arrêt du 22/11/2012 rendu dans l'affaire C-277/11 - M.M. contre Irlande, §5).*

*En l'espèce, force est de constater qu'aux termes de la motivation de la décision entreprise, la partie adverse n'adopte jamais le point de vue du fils du requérant, point de vue dont il n'est pas du tout tenu*

*compte. Ce sont les intérêts propres au premier requérant (et eux seuls) qui sont (insuffisamment, voir les trois premiers moyens) évoqués, à l'exclusion des intérêts du second requérant, lesquels n'ont nullement constitué une « considération primordiale », en violation de toutes les dispositions susvisées.”*

2.4.2.1. Allereerst moet worden opgemerkt dat artikel 3, eerste lid van het Kinderrechtenverdrag op zich geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554). In de door J. VELAERS en S. VAN DROOGHENBROECK opgestelde nota in verband met het ontwerp tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet betreffende de rechten van het kind wordt verder het volgende gesteld: *“De parlementaire voorbereiding van die grondwetstekst geeft vrij duidelijk aan dat volgens de auteurs de tekst en de nieuwe rechten die hij voor de kinderen bekrachtigt, in principe geen rechtstreekse werking zullen hebben. De formulering van de tekst (vaag en niet scherp gedefinieerd karakter van sommige van de nieuw verankerde rechten / verwijzing naar een tenuitvoerlegging door de bevoegde wetgevers) noopt op het eerste gezicht tot een dergelijke conclusie.”* In het verslag van de werkgroep belast met het onderzoek van titel II van de Grondwet (Parl.St. Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 13) wordt op basis van deze nota vastgesteld dat moet worden geconcludeerd dat *“de ontworpen bepalingen niet rechtstreeks van toepassing zouden zijn”*. Ook artikel 22bis van de Grondwet kan bijgevolg niet nuttig worden ingeroepen.

Bovendien moet worden opgemerkt dat artikel 3, tweede lid van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

*“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”*

De bestreden beslissingen zijn evenwel geen *“maatregelen betreffende kinderen”* in de zin van artikel 3, tweede lid van het Kinderrechtenverdrag, doch maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde. Het gegeven dat de in casu bestreden beslissingen bepaalde neveneffecten kunnen hebben waardoor ook het kind van verzoekers wordt geraakt – in de zin dat het ofwel niet permanent met een ouder zal kunnen samenleven of dat het verplicht zal zijn met deze ouder elders dan in België te wonen – impliceert niet dat deze beslissingen zonder meer kunnen worden beschouwd als *“maatregelen betreffende kinderen”* in de zin van artikel 3, tweede lid van het Kinderrechtenverdrag en dat verweerder in casu alles zuiver vanuit het standpunt van verzoekers' kind dient te bekijken.

Voorts moet, ten overvloede, worden gesteld dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder in aanmerking heeft genomen dat eerste verzoeker een kind heeft en heeft geoordeeld dat dit gegeven op zich geen reden vormde om eerste verzoekers verblijfsaanvraag in te willigen gelet op het gevaar voor de openbare orde dat hij vormt. Hij heeft er hierbij op gewezen dat eerste verzoeker onverantwoordelijk optrad door een kind te verwekken in België terwijl hij wist dat de door hem gepleegde strafrechtelijke inbreuken een beletsel konden vormen om een verblijfstitel in het Rijk te krijgen. Verweerder heeft er bovendien op gewezen dat verzoekers zich elders kunnen vestigen. Verzoekers tonen niet aan dat dit incorrect is. De Raad kan in dit verband slechts opmerken dat het kind van verzoekers nog zeer jong is en zich dus nog gemakkelijk kan aanpassen aan het leven in een ander land. Hierbij kan ook nog worden geduïd dat het gegeven dat één van de ouders van een jong kind in België is tewerkgesteld op zich niet toelaat te concluderen dat het voor deze ouders niet mogelijk zou zijn zich elders te vestigen. Er wordt namelijk niet aannemelijk gemaakt dat verzoekers niet bij machte zouden zijn om elders werk te vinden. Verweerder heeft toegelicht dat verzoekers er ook kunnen voor kiezen om in verschillende landen te leven, terwijl zij contact met elkaar te onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en dat H.M. met haar kind eerste verzoeker op regelmatige tijdstippen kan bezoeken in het land waar hij kan verblijven indien zij een voortgezet verblijf in België belangrijker acht dan een samenleven met eerste verzoeker. Verweerder heeft bijgevolg ook rekening gehouden met de belangen van het kind en gemotiveerd dat deze niet noodzakelijk in het gedrang komen door de bestreden beslissingen, aangezien er nog verschillende opties bestaan voor de ouders van dit kind om een gezinsleven te creëren. Verzoekers lijken eraan voorbij te gaan dat zij, als ouders, zelf keuzes dienen te maken en verantwoordelijkheden dienen op te nemen met betrekking tot hun kind en de wijze waarop zij hun

gezinsleven organiseren. Verzoekers' uiteenzetting laat tevens niet toe vast te stellen met welk precies belang van het kind er geen rekening zou zijn gehouden door verweerder.

Een schending van artikel 3, eerste lid van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 22bis van de Grondwet wordt niet aangetoond.

2.4.2.2. Verweerder heeft, gelet op de motivering van de bestreden beslissingen, duidelijk rekening gehouden met het feit dat verzoekers' kind recht heeft op regelmatige en persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders en heeft de belangen van dit kind voldoende in zijn afweging betrokken. Een schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten blijkt derhalve niet.

2.4.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals dit voortvloeit uit artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten kan het volstaan te benadrukken dat uit deze bepalingen geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verweerder heeft tevens uiteengezet waarom of hij van oordeel is dat er op hem geen, uit voormelde bepalingen voortvloeiende, positieve verplichting rust om eerste verzoeker toch tot een verblijf in het Rijk toe te laten. Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerders afweging kennelijk onredelijk is, zodat geen schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten kan worden vastgesteld.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

### Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,  
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK